

dig, at I faa noget eller ikke. Dette System ønsker jeg ikke udviklet videre. Det kan være, at det ærede Medlem og hans Venner synes, det er et rigtigt System. Han gaar vel ud fra, at i hvert Fald paa Landet, hvor den Samfundsklasse, hvortil han hører, sidder som Flertal omkring i Sogne-raadene, vil man altid træffe det, der er det rette, og vil ogsaa sørge for at tage fornødent Hensyn til, at Byrderne herved ikke blive større. Naar vi nu se paa den Maade, hvorpaa Loven om Understøttelse til de gamle har virket, og hvorledes den praktiseres, maa vi jo indrømme, at den Understøttelse, der ydes de gamle, i de allerfleste Tilfælde er meget tarvelig og meget beskedent, og jeg synes derfor ikke, man kan ønske dette Princip videre fortsat. Imidlertid vil jeg sige, at den Omstændighed, at Spørgsmaalet er kommet frem, tyder jo paa, at der dog ogsaa fra den Side er en Interesse for at faa Sagen ført videre, og hvis den samme Følelse deles af Lovgivningsmagtens forskellige Faktorer, saa er det jo muligt, at der kan komme et Resultat ud af Forhandlingerne om disse Forslag. Det Forslag, som er forelagt af det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) med et Par andre ærede Medlemmer, gaar jo, som jeg nævnte før, ud paa at etablere en Forsikringsforening for Fiskere, og at disse da skulle betale en vis aarlig Ydelse, der her er fastsat til 5 Kr., og at der saa skal ydes Fiskerne et vist bestemt Beløb, der er fastsat til højst 3,600 Kr. Man kan vel nok sige som Forsvar for dette Forslag, at 5 Kr. om Aaret ikke er nogen stor Ydelse, der forlanges af de vedkommende, men man kan jo, synes jeg, med samme Ret sige: da vi jo alle ere enige om — og jeg tror med Rette — at vor Fiskerbefolkning er en Befolkning, der er ret haardt stillet, og en Befolkning, der kæmper meget haardt for Tilværelsen, hvortil forlanger man saa, at de skulle yde et Bidrag til en Forsikringsforening for Ulykkestilfælde, naar man ikke har ment det rigtigt og naturligt at forlange, at noget saadant skulde finde Sted, naar Talen var om Industriens Arbejdere. Der var man ret enig om, at det maatte være en Drifts-udgift. Nu vil man sige: ja, men i samme Forhold gøre vi det ogsaa her; i alle Til-

fælde, hvor der er Driftsherre, skal han betale Bidraget, men ikke i de Tilfælde, hvor der ingen Driftsherre er, altsaa hvor Talen er om de smaa Fiskere, der arbejde for egen Regning og med egen Baad. Man indvendte i sin Tid mod Tanken om at udstrække Princippet om Arbejdsgivernes Erstatningspligt til at gælde alle, der vare under samme Forhold som dem, der ere forudsatte i den anførte Lov, vi vedtog i sidste Samling, og navnlig mod Tanken om at paalægge Landbostanden denne Forsikringspligt, at Landbruget var ude af Stand til i samme Omfang som Industrien at lægge forøgede Byrder over paa Konsumenterne. Man erkendte saaledes, at Arbejdsgiverne vilde lægge den Præmie, de maatte betale, over paa Konsumenterne; Konsumenterne vilde, altsaa komme til at betale saa meget mere for deres Varer, og naar nu Talen er om Fiskerne, saa vil man maaske sige: ja, men Fiskerne kunne gøre det samme, de kunne ogsaa lægge Udgiften her, disse 5 Kr., over paa Konsumenterne ved at forlange mere for deres Varer. Men jeg tvivler om, at dette vil blive Tilfældet, og jeg synes, det var meget mere naturligt, at man gik den Vej — og det Princip burde man have fulgt allerede tidligere — at sige: det hele Samfund kommer under en eller anden Form til at betale, og derfor er det en langt naturligere Ting, naar Talen er om Ulykkesforsikring, ogsaa i dette Forhold at kaste Byrden over paa Samfundet, der jo igennem sin Adgang til Beskatning kan fordele den paa de Skuldre, der bedst kunne bære den. Thi det tror jeg med Sikkerhed at kunne sige, at det ikke er de smaa, selvstændige Fiskere, der kom til at bestemme Priserne paa deres Varer over for Konsumenterne; thi de have i de allerfleste Tilfælde Mellemsmænd, som de ere i høj Grad afhængige af, idet Forholdene gøre, at de ere nødte til at sælge deres Fangst hurtig for overhovedet at kunne leve. Nu synes jeg, for at komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, at det er ejendommeligt, at man har fastsat Fiskernes aarlige Indtægt til 600 Kr. Det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) sagde, at det er meget beskedent, og jeg maa give ham Ret deri — thi man maa jo gaa ud fra, at